

1.

1263 tele

A kastély közelében, a sűrű erdő mélyén már félhomály honolt, amikor Sorcha hazafelé igyekezett a gyerekeivel. A két legkisebb a lovon ült, és az alig hároméves Teagan minden lépésnél nagyot bólintott. Fáradt már, gondolta Sorcha. Kimerítette az ünnepi forgatag Imbolgban, a tűzijáték, a sok új élmény.

– Vigyázz a húgodra, Eamon.

Az ötéves Eamon gyorsan megbökte a kishúgát, hogy felébressze, majd tovább majszolta a zabos lepényt, amelyet az anyja reggel sütött nekik.

– Nemsokára hazaérünk, és az ágyadban leszel – nyugtatta meg Sorcha a nyugós Teagant. – Mindjárt otthon leszünk.

Túl sokáig időzött a tisztáson, gondolta a nő. Imbolg a Földanya méhének első megmozdulását ünnepelte, az este mégis hamar leszállt, és a tél még nem adta át a helyét a tavasznak.

Az este hideg volt, jeges szél fúj, hópelyhek kavarogtak a levegőben. Egész télen köd borította a tájat, eltakarva a napot és a holdat, de Sorcha a sűrű ködön át is hallotta a kiáltást, ahogy valaki szólongatja, hívogatja. Tudta, ki az, de nem válaszolt. A tél fehér és szürke világában sokszor látta a sötétséget, de nem volt hajlandó foglalkozni vele.

A férje könnyögött, hogy a gyerekekkel együtt költözzön a birtokára, amíg ő a távolban csatázik, azon a soha véget nem érő télen.

A nemzetségfő feleségeként bárhol szívesen befogadták volna. És a saját jogán is örömmel vennék, ha közöttük lakna.

De Sorchának szüksége volt az erdőre, a fából készült házára, a saját helyére. Ugyanolyan fontos volt neki az elvonultság, mint a levegővétel.

Mindig önállóan gondoskodott magáról, az otthonáról és a tűzhelyéről. Végezte a mesteriségét, ellátta a kötelességeit. És ami a legfontosabb: óvta és nevelte a csodálatos gyermekeit, akiket Daithival nemzettek. Nem félt az éjszakától.

Sötét boszorkánynak nevezték, és nagy hatalma volt.

De most csak egy bánatos nőnek érezte magát, akinek hiányzik a férje közelsége és érintése. Sóvárgott az erős teste után, és szeretett volna hozzábújni a hideg, magányos sötétségben.

Sorchát nem érdekelte a háború, a jelentéktelen királyok kapzsisága és önző céljai. Csak azt akarta, hogy a férje épségben és egészséggben hazatérjen.

Ha hazajön, újabb gyermeket nemzenek, és megint érezheti a növekedést a méhében. Még mindig gyászolta az életet, amelyet azon a kegyetlen, sötét éjszakán veszített el, amikor a tél első jeges fuvallatától feljajdult az erdő, mintha sírtak volna a fák.

Hány embert meggyógyított! Hány embert megmentett! Amikor folyni kezdett a vére, mégsem tudta megmenteni a törékeny életet, amely fájdalmak közepette eltávozott. Nem segített rajta sem varázslás, sem áldozat, sem könyörgés az istenekhez.

De jól tudta, hogy könnyebb meggyógyítani másokat, mint saját magát. Az istenek pedig olyan szeszélyesek, mint egy kamasz lány májusban.

- Nézd! Nézd! - Brannaugh, a hétéves legidősebb gyermeke leszaladt az ösvényről, nyomában a nagy kutyájukkal. - Virágozik a galagonya! Ez egy jel.

Most már ő is észrevette az apró fehér virágokat a fekete ágak között. Először elfogta a keserűség, és arra gondolt,

SÖTÉT BOSZORKÁNY

hogy Brighid, a termékenység istennője megáldja a földet, de az ő méhe üres marad.

Aztán nézte a ragyogó szemű, kipirult arcú lányát, az első büszkeségét, ahogy pörög-forog a hóban, és Sorchának eszébe jutott, hogy áldott. Háromszorosan áldott.

- Ez egy jel, anya. - Brannaugh sötét haja szállt a levegőben, és forgás közben felemelte az arcát a távozó fény felé. - A tavasz jele.

- Igen, az. Egy jó jel. - Akárcsak a borús nap. Mert ha nem süt a nap, Cailleach, a banya nem talál tűzifát magának, és a szóbeszéd szerint ilyenkor korán jön a tavasz.

A galagonya fehér virága majd a többi növényt is virágzásra csábítja.

Sorcha látta a gyermeke reményteli pillantását. A tűzijátéknál ugyanez a remény csillogott az emberek szemében, ez hallatszott a hangjukban. Sorcha a lelkébe nézett, kereste a remény szikráját.

De csak félelmet talált.

Tudta, hogy Cabhan aznap este megint meg fogja látogatni. Már érezte is a jelenlétét, ahogy leskelődik, várakozik és ármánykodik a közelében. Minél előbb jussunk haza, gondolta. Otthon bereteszeli az ajtót, és a búbjával meg tudja védeni a gyerekeit. És saját magát.

Csettintett a lónak, hogy gyorsítsa az iramot, és füttyentett a kutyának.

- Gyere, Brannaugh! A húgod már majdnem alszik.

- Apa tavasszal hazajön.

Sorcha szíve nehéz maradt, mégis elmosolyodott, és megfogta Brannaugh kezét.

- Hát persze. Bealtaine idején már itthon lesz, és nagy ünnepséget tartunk.

- Láthatom ma este a tűzben? Veled lehetek?

- Sok a tennivaló. Lefekvés előtt még el kell látni az állatokat.

- Egy pillanatra sem? - Brannaugh félrehajtotta a fejét, és sötétszürke szemével könnyörögve nézett az anyjára. - Hadd lássam, csak egy pillanatra! És majd azt fogom álmodni, hogy itthon van.

Ahogy én is, gondolta Sorcha, és most szívéből jött a mosolya.

- De csak egy pillanatra, kicsim. Ha végeztünk a munkával.

- És vedd be a gyógyszeredet.

Sorcha felvonta a szemöldökét.

- Úgy nézek ki, mint akinek szüksége van rá?

- Még mindig sápadt vagy, anya. - Brannaugh hangját elnyomta a szél.

- Csak kicsit fáradt vagyok, de nem kell aggódnod. Fogd a húgodat, Eamon! Alastar már megérezte az otthon illatát, és félek, hogy Teagan leesik.

- Teagan jobban lovagol Eamonnél. Még nálam is.

- Igaz. A lova a talizmánja, de már majdnem alszik a hátán.

Az ösvény elkanyarodott, és a ló patái szaporábban kopogtak a fagyos földön, ahogy a ház mellett lévő pajta felé ügetett.

- Eamon, lásd el Alastart. Adj neki még egy nagy marék zabot ma estére. Te is etted, ugye? - nézett szigorúan a fiára, aki morogni készült.

A fiú az anyjára mosolygott. Szép, mint a nyári reggel, gondolta Sorcha. Eamon kinyújtotta feléje a karját, pedig nagyon fürgén tudott leugrani a ló hátáról.

Sorcha elmosolyodott. Tudta, hogy a fia szeret a karjában lenni, ezért szó nélkül leemelte a lóról.

Brannaugh-nak nem kellett mondania, hogy lásson neki a teendőknél. A lány majdnem ugyanolyan jól vezette a háztartást, mint az anyja. Sorcha a karjába vette Teagant, megnyugtató hangon becézgette, és bevitte a házba.

SÖTÉT BOSZORKÁNY

- Most már álmodhatsz, drágám.
- Póni vagyok, és egész nap szaladok.
- Igen. Nincs nálad szebb és gyorsabb paripa.

A többórás távollét után a tűz már csak parázslott, és nem sok meleget tartott a házban. Sorcha az ágyba vitte a kislányát, és menet közben a tűzhely felé tartotta a kezét. A hamuból lángok csaptak fel, lobogni kezdett a tűz.

Bedugta Teagent az ágyba, megsimogatta az apjától örökölt napsugárszínű, fényes haját, és megvárta, amíg lehunyja sötét szemét, amely olyan volt, mint az anyjáié.

- Csak édes álmokat láss - súgta Sorcha, és megérintette a talizmánt, amelyet a gyermekei ágya fölé akasztott. - Legyél biztonságban és épségben egész éjjel. Minden, ami vagy, és minden, amit láatsz, tartson meg téged, és vigyen ki a sötétből a fénybe.

A nő megsókolta a lánya arcát, majd felegyenesedett. Megrezzent, amikor a hasába belenyilallt az ismerős feszülés. A fájdalom jött és ment, de a tél folyamán egyre erősebben tört rá. Megfogadja a lánya tanácsát, és készít magának egy bájtalt.

- Brighid, kérlek, segíts nekem meggyógyulni ezen a napon. A három gyermekemnek szüksége van rám. Nem hagyhatom magukra őket.

Magára hagyta az alvó Teagent, és ment, hogy segítsen a többi gyermekének végezni az esti teendőikkel.

Az éjszaka túl gyorsan érkezett. Sorcha bereteszelte az ajtót, majd Eamont is ágyba tette.

- Egy cseppet sem vagyok fáradt - jelentette ki a kisfiú, pedig majdnem leragadt a szeme.

- Azt én is látom. Éber vagy, mint a nyúl. Ma éjjel is szállni fogsz, kisfiam?

- Igen, magasan az égen. Holnap tanítasz megint? Kivihetem Roibeardot reggel?

- Persze. A sólyom a tiéd, te látod, ismered és érzed őt. De most pihenj. - A nő megborzosolta a fia sötétbarna haját, és megcsókolta az apjától örökölt vakítóan kék szemét, amely már le is csukódott.

Amikor lejött a padlásról, Brannaugh-t már a tűznél találta a kutyával.

Ragyog az egészségtől, gondolta Sorcha hálás szívvel. És az erőtől, amit még nem is ért teljesen. Majd arra is sor kerül, és Sorcha csak azért imádkozott, hogy legyen még ideje rá.

- Megcsináltam a teát - közölte Brannaugh. - Ahogy tanítottad. Szerintem jobban fogod érezni magad, miután megittad.

- Most te gondoskodsz rólam, drágaságom? - Sorcha mosolyogva felvette a teát, beleszimatolt, és bólintott. - Van érzéked hozzá. A gyógyítás nagyon erős ajándék. Ezzel bárhová mész, szívesen fogadnak, és szükség lesz rád.

- Nem akarok sehová sem menni. Mindig itt maradok veled, apával, Eamonnal és Teagannal.

- Egy szép napon majd távolabbra láatsz a mi erdőnkél. És lesz egy férfi.

Brannaugh felmordult.

- Nem akarok férfit. Mihez kezdenék vele?

- Nos, ezt majd máskor mesélem el. - Sorcha leült a lánya mellé a tűzhöz, és széles kendőt borított mindkettejükre. Körttyolgatni kezdte a teáját, és amikor Brannaugh megérintette a kezét, összekulcsolta az ujjait.

- Rendben, de csak egy pillanatra. Szükséged van a pihenésre.

- Csinálhatom? Felidézhetem a képet?

- Nézzük, mi van. Tedd, amit akarsz. Nézd meg a férfit, akitől származol, Brannaugh. A szeretet idézi meg.

Sorcha figyelte, ahogy a füst kavarogni kezd, lángok csapnak fel belőle, aztán lassan, csendesesen lobognak. Teljesen le volt nyűgözve. A lánya nagyon gyorsan tanult.

A lángban lassan kép formálódott, és egy tüzet láttak benne. Tűz a tűzben. Aztán kivehető alakok jelentek meg, akik mozogtak, és még távoli hangokat is hallottak.

A lány arcán feszültség tükröződött, meg is izzadt. Túl sok ez még egy ilyen fiatal léleknek, gondolta Sorcha.

- Gyere - szólalt meg egy idő után. - Csináljuk együtt.

Kiterjesztette az erejét, és összeolvasztotta Brannaugh ajándékával.

A tűz felcsapott, a lángok sisteregtek, a szikrák pattogtak. Aztán tiszta lett a kép.

És ott volt a férfi, akire mindketten vágytak.

Egy másik tűznél ült, amelyet kövekkel raktak körbe. Világos haját befonta, és a hajfonat a széles vállára borított köpenyre omlott. A rangjelzése ragyogott a lángok fényében.

A bross, amelyet ő kovácsolt neki tűzzel és varázslattal, gondolta Sorcha. A kutya, a ló és a sólyom.

- Fáradtnak látszik - suttogta Brannaugh, és az anyjához simult. - De olyan jóképű. A legszebb férfi az egész világon.

- Igen. Jóképű, erős és bátor. - És mennyire vágyik a jelenlétére.

- Látod, hogy mikor jön haza?

- Nem mindent lehet látni. Talán, amikor közelebb lesz, majd kapok egy jelet. Az a fontos, hogy ma este láttuk, és tudjuk, hogy jól van.

- Rád gondol. - Brannaugh az anyjára nézett. - Érzem. Ő érzi, hogy rá gondolunk?

- Neki nincs ilyen adottsága, de van szíve és szeretete. Ezért talán érzi. Most menj az ágyadba. Én is mindjárt feljövök.

- A galagonya virágzik, és a banya nem látta meg ma a napot. Apám nemsokára hazajön. - Brannaugh felkelt, megcsókolta az anyját, és felszaladt a lépcsőn, nyomában a kutyaival.

Sorcha egyedül maradt, és nézte a szerelmét a tűzben. Mivel egyedül volt, elsírta magát.

Aztán letörölte a könnyeit, és meghallotta a hívást.

Ő megvigasztalná, melegítené. Ezek voltak a csábító hazugságai. Megadna mindent, amit akar, sőt még többet is. Csak önmagát kellene odaadnia cserébe.

- Sohasem leszek a tiéd.

De igen. Már az vagy. Gyere, és ismerd meg az igazi gyönyört, az igazi dicsőséget. És a teljes hatalmat.

- Sohasem fogsz engem birtokolni, és azt sem, ami bennem van.

A tűzben új kép jelent meg. Cabhan bukkant fel a lángok között, akinek a hatalma és a szándéka a téli éjszakánál is sötétebb. Aki az ő testére, lelkére és varázserejére áhítozik.

Érezte a varázsló kéjvágját, mintha egy izzadt tenyér tapogatná a bőrét. De tudta, hogy még jobban sóvárog a képessége után. A mohósága szinte tapintható volt.

Cabhan elmosolyodott a lángok között. Jóképű és kegyetlen.

Enyém leszel, Sötét Sorcha. Te, és minden, ami a tiéd. Egy-másnak vagyunk teremtvé. Egyformák vagyunk.

Nem, gondolta Sorcha. Nem vagyunk egyformák, különbözőnk egymástól, mint a nappal az éjszakától, a fény a sötétségtől, mert ezek csak az árnyékban találkoznak.

Olyan egyedül vagy, sok a terhed. A férjed hideg ágyat hagyott itt neked. Gyere, melegítsd meg magad az én ágyamban, érezd ezt a forróságot velem. Együtt uralkodhatunk az egész világon.

Sorcha lelke csüggedni kezdett, és kinná erősödött a fájdalma.

Felállt, és hagyta, hogy a meleg szél belekapjon a hajába, áradjon benne az erő, és ragyogjon az arca. Még a lángokon át is látta a kéjvágjat és a mohóságot Cabhan arcán.

Itt van, amit akar. A vérét pezsdítő dicsőségre áhítozik, de sohasem szerezheti meg.

SÖTÉT BOSZORKÁNY

- Ismerd meg az elmémet, érezd a hatalmam, akkor, most, és minden órában. A sötét vágyadat kínálad nekem, de csak füstben és tűzben jön el hozzám. Arra csábítasz, hogy áruljam el a véretem, a gyerekeimet, a férjemet, fogjam a kezéd, és mindenben uralkodjam. Ezért a válaszom a széllal, a tengeren át megy hozzád, minden boszorkányok nevében. Ahogy én akarom, úgy leszel!

Sorcha széttárta a karját, kiengedte magából a női haragot, és megpördülve a varázsló szíve felé küldte.

Szilaj öröm szakadt fel benne, amikor meghallotta a varázsló fájdalmas, haragos kiáltását, és a lángok között meglátta kintől eltorzult arcát.

Aztán a tűz megint csak tűz lett, halványan izzott az éjszakában, kis meleget adva a hidegben. A ház is ház lett, csendes és homályos. Ő pedig csak egy magányos nő, aki a gyermekei álmát őrzi.

Sorcha lerogyott a székre, és két karjával átölelte a szaggató fájdalmat a hasában.

Cabhan egyelőre elment, de vele maradt a félelem. Félt, ha egyetlen bájital vagy imádság sem gyógyítja meg a testét, akkor a gyermekei anya nélkül maradnak.

Védtelenek lesznek.

Amikor felébredt, és fel akart kelni, hogy elkezdje a napot, a legkisebb gyermekét maga mellett találta az ágyban.

- Anya, maradj még.

- Mennem kell, napsugaram. Dolgom van. A saját ágyában kellene lenned.

- A rossz ember eljött. Megölte a lovaimat.

Sorcha szívét összeszorította a rémület. Cabhan megérinti a gyermekei testét, elméjét és lelkét? Szörnyű félelem és kimondhatatlan harag fogta el.

- Csak egy álom volt, kicsim. - Magához ölelte Teagant, és ringatni, nyugtatni kezdte. - Csak egy álom.

De az álmokban erő van, és veszélyesek lehetnek.

- A lovak nyerítettek, és nem tudtam megmenteni őket. Lángra lobbantotta őket, azért kiabáltak olyan kétségbeesetten. Alastar odajött, és leütötte a rossz embert. Ellovagoltam Alastaron, de nem tudtam megmenteni a lovakat. Félek a rossz embertől álomban.

- Nem fog bántani téged. Nem hagyom, hogy bántson. Csak álombéli lovak voltak. - Sorcha lehunyta a szemét, megcsókolta Teagan kócos haját és rémült arcát. - Majd álmodunk még többet. Zöldeket és kékeket.

- Zöld lovak!

- Igen, zöldek, mint a hegyek. - Sorcha egyik karjával még mindig átölelte a kislányt, a másik kezével pedig köröket írt le a levegőben. Addig pörgette az ujját, amíg kék, zöld, piros és sárga pónik nem táncoltak a fejük fölött. Sorcha hallgatta a kislánya önfeledt kacagását, a félelmet meg a haragot kemény elszántság váltotta fel a lelkében.

Cabhan sosem fog ártani a gyermekeinek. Inkább holtan lássa, és ő is vele haljon, mint hogy ez megtörténjen.

- Most minden póni megy abrakolni. Te is gyere reggelizni.

- Van méz?

- Igen. - A lány egyszerű kívánságát hallva Sorcha elmosolyodott. - A jó kislányoknak van méz.

- Én jó vagyok!

- Te vagy a legtisztább és a legédesebb.

Sorcha felkapta Teagant, aki szorosan hozzásimult.

- A rossz ember azt mondta, hogy először engem fog elvinni, mert én vagyok a legfiatalabb és a leggyengébb - súgta az anyja fülébe.

- Sosem fog elvinni, az életemre esküszöm. - A nő komoly arccal Teaganre nézett, hogy a kislány láthassa, igazat

SÖTÉT BOSZORKÁNY

szól. – Egyébként egyáltalán nem vagy gyenge, és nem is leszel az, drágaságom.

Sorcha fát rakott a tűzre, mézet öntött a kenyérre, és elkészítette a teát meg a zabkását. Mindannyiuknak előre lesz szükségük ahhoz, amit aznap csinálni fog. Mert meg *kell* tennie.

A fia lejött az emeletről, a haja kócos volt. Megdörzsölte a szemét, és beleszimatolt a levegőbe.

– Harcoltam a fekete varázslóval. Nem futottam el.

Sorcha szíve vadul kezdett dobogni.

– Álmodtál? Meséld el!

– A folyó kanyarulatánál voltam, ahol a csónakot tartjuk, és ő odajött. Tudtam, hogy varázsló, méghozzá fekete, mert a szíve is fekete volt.

– A szíve?

– Láttam a szívét, pedig barátságosan mosolygott, és mézes süteménnyel kínált. Azt mondta, finom csemegét ad nekem, de a sütemény belül férgekkel és megfeketedett vérrel volt tele. Láttam rajta, hogy mérgezett.

– Álmodban a szívébe láttál, és azt is láttad, mi van a süteményben?

– Igen, esküszöm.

– Hiszek neked. – Tehát a kis legényben több van, mint gondolta.

– Azt mondtam neki: „Edd meg te a süteményedet, mert halál van a kezében.” Erre félredobta, férgek másztak elő belőle, aztán hamuvá égett. Utána a folyóba akart fullasztani, de én köveket vágtam hozzá. Végül megjött Roibeard.

– Álmodban hívtad a sólymot?

– Csak kívántam, hogy jöjjön, és ott termett. A karmával a varázslónak esett, mire az füstté vált. Én pedig felébredtem az ágyamban.

Sorcha magához vonta a fiát, és megsimogatta a haját.

Elküldte a haragját Cabhanre, aki erre a gyerekeit támadta meg.

- Bátor és igaz vagy, Eamon. Most reggelizz! El kell látunk az állatokat.

Sorcha közelebb lépett Brannaugh-hoz, aki a lépcső alján állt.

- Te is?

- Eljött álomban. Azt mondta, hogy a menyasszonyává tesz. És... próbált megérinteni. Itt. - A kislány sápadt arccal a mellkasára szorította a kezét. - Meg itt. - Brannaugh a lába közé mutatott.

Aztán remegve bújt az anyjához, aki magához ölelte.

- Megégettem. Nem tudom, hogyan csináltam, de megégettem az ujjait. Szitkozódott, az öklét rázta. Aztán Kathel felugrott az ágyamra, ugatott és vicsorgott, mire az ember eltűnt. De próbált megérinteni, és azt mondta, hogy a menyasszonyává tesz, de...

Sorcha a félelem helyett már éktelen haragot érzett.

- Soha! Esküszöm, sohasem fogja rád tenni a kezét. Most egyél, mert sok tennivalónk van.

Reggeli után kiküldte a gyerekeket, hogy etessék és itassák meg az állatokat, takarítsák ki az istállókat, fejjék meg a kövér tehenet.

Egyedül maradvá felkészült, és összeszedte az eszközeit. A tálat, a harangokat, a gyertyákat, a megszentelt kést és az üstöt. Azokat a növényeket választotta ki, amelyeket maga termesztett és szárított. És elővette a három réz karkötőt, amelyeket Daithi vett neki egy nyári vásáron.

Kiment, nagyot szippantott a levegőből, felemelte a két karját, hogy felkavarja a szelet. És hívta a sólymot.

A madár hangos kiáltással érkezett. A hangja visszhangzott a fák meg a hegyek fölött, és a kastélyban a szolgák

SÖTÉT BOSZORKÁNY

felnéztek az égre. Kitárt szárnyán megcsillantak a téli nap sugarai. A nő felemelte a karját, hogy a veszélyes karmok a bőrkesztyűjén kapaszkodjanak meg.

A madár szemébe pillantott. A sólyom visszanézett rá.

- Gyors, bölcs, erős, félelmet nem ismerő. Eamoné vagy, de az enyém is. Szolgálni fogod, ami belőlem származik. Az enyém pedig azt szolgálja, ami a tiéd. Szükségem van rád. A fiamért kérlek, az uradért és a szolgálóért.

A nő megmutatta a madárnak a kést, de a sólyom szeme nem rebbent.

- Roibeard, három cseppet kérek a szívedből, egy tollat a hatalmas szárnyadból, és ezekért az ajándékokért dicsérő éneket zengek rólad. Azért teszem ezt, hogy óvd a fiamat.

Megszúrta a madarat, és egy kis üvegcsével felfogta a három csepp vért. Aztán kitepelt egy tollat a szárnyából.

- Köszönöm - súgta a madárnak. - Maradj a közelben.

A sólyom felemelkedett a kezéről, de csak egy közeli fa ágára szállt. Ott összecsupolta a szárnyát, és figyelte Sorchát.

A nő füttyentett a kutyának. Kathel szeretettel, bizalommal nézett rá.

- Brannaugh-é vagy, de az enyém is - kezdte Sorcha, és megismételte a szertartást. Három csepp vért vett a kutyától, és kitepelt egy kis szőrcomót az oldalából.

Végül Sorcha belépett a pajtába, ahol a gyermekei nevetve szorgoskodtak. A vidám hangokból erőt merített. Megsimogatta a ló büszke fejét.

Teagan odarohant, amikor meglátta a kést.

- Ne!

- Nem bántom. Ő a tiéd, de az enyém is. Szolgálni fogja, ami belőlem jön, vagyis téged, ahogy te is szolgálni fogod, ami belőle származik. Szükségem van rád, Alastar, és a lányoméért kérem ezt tőled, aki az úrnőd és a szolgáló.

- Ne vágd meg! Kérlek!

- Csak egy kis szúrás, egy karcolás, és csak akkor, ha beleegyezik. Alastar, három csepp vért kérek a szívedből. Egy kis szórt a gyönyörű sörényedből, és ezekért az ajándékokért cserébe dicsérni fogom a neved. A kislányom védelmében csinálom ezt.

- Csak három csepp vér - nyugtatta meg Sorcha a lányát, miközben megszúrta a lovat a kés hegyével. - Csak egy tépés a sörényéből. Kész is vagyunk. - Alastar nyugodtan állt, bölcs pillantással nézett rá, Sorcha mégis a vágásra tette a kezét, és a varázserejét használva meggyógyította a sebet. A lánya miatt.

- Most mind gyertek velem. - Az asszony a karjára vette Teagant, és elindult a ház felé. - Tudjátok, mi vagyok. Sohasem titkoltam. Tudjátok, hogy nektek is van képességetek. Mindig mondtam nektek. A varázserőtök fiatal és ártatlan. De egy napon erős lesz. Tisztelnetek kell ezt az erőt, és senkinek sem árthattok vele, mert az ártás háromszorosan tér vissza rátok. A varázserő fegyver, de nem szabad az ártatlanok, a gyengék, a büntelenek ellen használni. Ez ajándék és teher, mindkettőt viselni és hordozni fogjátok. És továbbadjátok azoknak, akik belőletek származnak. Ma megtanultok még valamit. Figyeljétek, mit teszek. Nézzetek, hallgassatok és tanuljatok!

Sorcha először Brannaugh-hoz lépett.

- A te véred és az enyém, a kutya vérével együtt. A vér élet. Az elvesztése a halál. Három csepp tőled, három csepp tőlem, és a kutya vérével együtt a bűbáj megkötöttem.

Brannaugh habozás nélkül nyújtotta a kezét, és tartotta, miközben Sorcha megszúrta a késsel.

- Fiam - fordult Sorcha Eamonhez. - Három csepp tőled, három csepp tőlem, és három a sólyom szívéből, hogy megpecsételjen három részt.

Eamon ajka remegett, de bátran kinyújtotta a kezét.

SÖTÉT BOSZORKÁNY

- Most a kisbabám jön. Ne félj!

Teagan szemében könnyek csillogtak, de komoly szemmel nézte az anyját, miközben ő is kinyújtotta a kezét.

- Három csepp tőlem, három csepp tőled, meg a lótól, aki az őrződ, és a varázslat máris száguld.

Összekeverte a vért, megcsókolta Teagan apró kezecskéjét.

- Látod? Kész is vagyunk.

Felemelte az üstöt, az üvegcséket az övében lévő erszénybe helyezte.

- Hozzátok a többit. Legjobb, ha ezt odakint csináljuk.

Kiválasztotta a helyet a kemény földön, ahol hófoltok bújtak meg a fák hűvös árnyékában.

- Hozzunk tűzifát? - kérdezte Eamon.

- Ehhez nem kell. Álljatok itt együtt. - Sorcha mögéjük lépett, szólította az istennőt, a földet, a szelet, a vizet és a tüzet. Aztán kört rajzolt. Először kis láng jelent meg a földön, amely körbefutott, és bekerítette őket. A kör belsejében meleg volt, mintha tavasz volna.

- Ez védelem és tisztelet. A gonosz nem jöhet be, a sötétség nem győzheti le a fényt. És amit a körben teszünk, azt a jóért és a szeretetért tesszük.

- Először a víz, a tenger és az ég. - A nő az üst fölé tartotta a két tenyerét. Égszínkék víz folyt ki a kezéből, bele az üstbe. - És a föld, a földünk, a szívünk.

Sorcha csettintett az egyik, majd a másik kezével, és friss föld hullott az üstbe.

- És a levegő, a szél dala, a test lélegzete. - Sorcha kitarta a karját, és nagyot fúj. Szél támadt az üstben, összekavarta a vizet meg a földet.

- Most a tűz, láng és forróság, a kezdet és a vég.

Sorcha ragyogni kezdett, a levegő sistergett körülötte, kék szeme égett, miközben felemelte a karját, tenyérrel lefelé.

Tűz lobbant az üstben, felcsapott a láng, táncoltak a szikrák.

- Ezeket az apátoktól kaptam. A szerelem jelei, az én jelem. Ti hárman ebből a szerelemből származtok.

Sorcha a lángba dobta a három réz karkötőt, kört írt le felettük a kezével, majd hozzátette a szórt, a tollat, és az üstbe öntötte a vért.

- Az istennő megajándékoz az erővel, ezért állok itt ezen a helyen, ebben az órában. Bűbájt vetek, megvédem a három gyermekemet, és mindent, ami belőlük, ami belőlem származik. A ló, a sólyom és a kutya a vér által örökre meg van kötve, hogy védjenek és szolgáljanak. Élettől életig, örömben, bánatban, egészségben, nehézségben. A földben, a levegőben, a lángban, a tengerben. Ahogy akarom, úgy lesz!

Sorcha magasra tartotta a karját, és arcát az ég felé fordította.

Tűzoszlop csapott fel az üstből. A magja kék volt, a lángok pedig vörös és arany színben lobogtak. Az oszlop pörgött, forgott, feltört a téli ég felé.

A föld megremegett, a patak jeges vize zúgni kezdett, a szél pedig úgy vonyított, mint egy farkas.

Aztán minden megnyugodott, elcsendesedett. Már csak három kisgyerek állt a hideg földön, és egymás kezét fogva nézték az anyjukat, aki fehér volt, mint a hó, és megingott.

Sorcha megrázta a fejét, amikor Brannaugh elindult felé.

- Még ne. A varázslat ad és elvesz. Be kell fejeznem. - A nő benyúlt az üstbe, és három rézamulettet vett ki belőle. - Brannaugh-nak, a kutyának, Eamonnek, a sólyomnak, Teagannek, a lónak. - Az amulettekkel egy-egy kört írt le a gyerekek feje fölé. - Ez a ti jeletek, és a pajzsotok, amely megvéd. Mindig magatoknál kell tartanotok. Mindig. Nem tud megérinteni titeket, ha nálatok van az amulett, ha hisztek az erejében, az enyémben és a tiétekben. Egy nap majd tovább-

SÖTÉT BOSZORKÁNY

adjátok valakinek, aki tőletek származik. Majd tudni fogjátok, kinek. Elmondjátok a gyerekeiteknek a történetet, eléneklitek a régi dalokat. Elveszitek az ajándékot, és továbbadjátok.

Teagan megcsodálta az ovális rézmedált. A napfény felé fordította, és elmosolyodott.

- Ez szép. Úgy néz ki, mint Alastar.

- Mert belőle és belőled van. És belőlem meg az apádból, a bátyádból és a nővéredből. Miért ne volna szép? - A nő lehajolt, és megcsókolta Teagan arcát. - Hiszen olyan szép gyerekeim vannak!

Sorcha alig tudott állni a lábán, halkan felnyögött, amikor Brannaugh megtámogatta.

- Be kell zárnom a kört. Mindent be kell vinnünk.

- Segítünk - ajánlkozott Eamon, és megfogta az anyja kezét.

Sorcha a gyerekeivel lezárta a kört, és hagyta, hogy ők vigyék be az eszközöket a házba.

- Most pihened kell. Ülj a tűz mellé. - Brannaugh a tűzhelyhez vezette az anyját. - Készíték neked egy italt.

- Igen, jó erőset. Mutasd meg az öcsédnek meg a húgodnak, hogyan kell csinálni.

Sorcha elmosolyodott, amikor Teagan kendőt terített a vállára, Eamon pedig betakarta a lábát. A kezét nyújtotta, hogy elvegye a csészét, amelyet Brannaugh hozott neki, de a lány még nem adta oda. Megnyomta a friss vágást a kezén, és három vércsepp hullott a csészébe.

- A vér élet.

Sorcha felsóhajtott.

- Igen, az. Köszönöm szépen.

Sorcha megitta a bájjalt, és elaludt.

